Da vi sidst var sammen, havde vi en SV-regering.
Regeringssamarbejdet mellem Venstre og Socialdemokratiet var - som Thomas Nielsen diskret gjorde opmærksom på - ikke det mest naturlige.
Det er ganske vist Venstre og Socialdemokratiet, der sammen har skabt det velfærdssamfund, vi med rette er stolte af, men ideologisk er de to partier naturligvis så forskellige, som tænkes kan.
Hvor nøgleordene for Venstre er ansvar og frihed, er de for Socialdemokratiet lighed og styring.
To modsatte ideologier, der helt naturligt må gøre Venstre og Socialdemokratiet til hovedmodstandere i dansk politik.
Men hvorfor så SV-regeringen?
Fordi Danmark havde brug for den stabilitet, en SV-regering kunne have skabt.
Situationen var så alvorlig, at forsøget måtte gøres.
Forsøget kunne være lykkedes, hvis begge partier havde været villige til at lægge ideologien til side, indtil det var lykkedes at bringe dansk økonomi på ret vej.
Det var det, der var opgaven. Det var det, vi forhandlede om på Marienborg. Det var det, vi endte med at aftale på Marienborg.
Og det var denne aftale, det i disse uger for et år siden viste sig, at Socialdemokratiet ikke kunne eller ikke ville holde.
Da det kom til stykket vejede den socialdemokratiske ideologi tungere til end hensynet til Danmark.
Det var tragisk, at det gik sådan, men det var rigtigt, at forsøget blev gjort. Det var nødvendigt, at det blev afprøvet, om et regeringssamarbejde hen over midten i dansk politik kunne realiseres.
Det kunne det ikke, og det kan det ikke, for Socialdemokratiet vil det ikke.
Socialdemokratiet vil gennemtrumfe sin ideologi: Lighed og styring.
Det er, hvad Ritt Bjerregaard vil have.
Det er, hvad Anker Jørgensen vil have.
Det er, hvad Thomas Nielsen vil have.
På det punkt er der ingen uenighed i Socialdemokratiet. Uenigheden gælder kun, hvordan man hurtigst og sikrest skal nå dette mål.
SV-regeringen var et tilbud til Socialdemokratiet, et forsøg på at få afprøvet mulighederne for det meget omtalte samarbejde hen over midten i dansk politik.

Nu ved vi, hvor vi står.
Nu ved vi, at dette samarbejde hen over midten fra socialdemokratisk side var et slagord uden indhold, at det var gold politisk retorik.
Det har vi taget til efterretning.
Vi er i dag tilbage ved udgangspunktet.
Lighed, der uundgåeligt forudsætter tvang eller frihed under ansvar - det er valget, Hvis vi ikke vil leve i det samfund, Socialdemokratiet bevidst stiler imod, må vi derfor gå ud og slås for et samfund, der bygger på frihed under ansvar.
Det vil være vores opgave at føre an i denne kamp. Det er derfor, vi er her i dag. Det er for at bekræfte hinanden i, at vi har viljen til at udkæmpe den strid, at vi har viljen til at sejre i den kamp.
Lad os ikke narre os selv.
Det er dem - ikke os - der snart længe har haft initiativet.
Det er dem - ikke os - der vælgermæssigt har haft vinden i ryggen.
Men det er hverken dem - eller os - der vil høste politisk gevinst, hvis Danmark ramler over afgrunden.

Tiden er knap. Det er i disse måneder og år, at den sag bliver afgjort. Vi er også politisk ved afgrundens rand.
Det er situationen. Det er udfordringen.
Lad os byde denne udfordring velkommen.
Lad os gå ud og skabe optimisme i et samfund, der alt for længe har været præget af pessimisme, af tristhed, af selvopgivenhed, af en laden stå til og vil sidste mand venligst slukke lyset.
Lad os give et håb til de hundredtusinder og atter hundredtusinder, der synes, at det hele ser håbløst ud, som ikke tror udviklingen kan vendes, som kun ser mørke forude.
Udviklingen er ikke uafvendelig.
Det er ingen naturlov, at vi skal have et renteniveau, der er ødelæggende for produktion og investering.
Det er ingen naturlov, at vi skal have en inflation, der udhuler ganske almindelige menneskers indtægt og opsparing.
Det er ingen naturlov, at den danske krone altid skal være med i billedet, når valutaer skal reguleres nedad inden for slange- samarbejdet.

Det er ingen naturlov, at antallet af arbejdsløse skal vokse med 170 mennesker om dagen samtidig med, at der hver dag bliver 70 flere offentligt ansatte.
Det er ingen naturlov, at vores gæld til udlandet skal vokse med 50 millioner kroner om dagen, halvanden milliard om måneden.
Det er ingen naturlov, at vi skal have Ritt Bjerregaard til at tage sig af de gamle og de syge, at vi skal have Karl Hjortnæs til at tage sig af skatteyderne, at vi skal have Jens Riisgaard Knudsen til at tage sig af posten, Poul Nielson til at tage sig af energien, Svend Auken til at tage sig af overarbejdet, Lise Østergaard til at tage sig af Danmarks Radio og Poul Søgaard til at tage sig af forsvaret.
Det står faktisk heller ingen steder skrevet, at det skal gå Danmark værst af alle den vestlige verdens industrilande.
Det er ting, der kan ændres ved - på næste valgdag - og lad os starte med at give vælgerne et håb.
Der er et alternativ til Socialdemokratiets regeringsmagt, hvis vælgerne vil det.
Alternativet hedder en liberal regering og en liberal politik.
Hvis vælgerne giver os mulighed for at danne en liberal regering, så gør vi det.
Og ja, der kan regeres uden om Socialdemokratiet. Naturligvis kan der det - ganske som Socialdemokratiet regerer uden om Venstre og de konservative, når de har styrken til det.
Men forudsætningen er, at der sker en samling om de liberale kræfter, der alene kan være alternativet til Socialdemokratiet
Lad der ikke herske tvivl om, at et nyt styrkeforhold i Folke tinget og en anden regering vil føre til et andet og bedre sam fund.
Det vil være et samfund, hvor der er håb for den industri og det landbrug, vi allesammen skal leve af.
Det vil være et samfund, hvor man ikke den ene måned gennemfører en straffeekspedition mod erhvervene og nogle måneder senere kommer med lovinitiativer, som skal rette op på straffeekspeditionens værste resultater.
Det vil være et samfund, hvor man ikke belønner den passive og straffer den aktive.
Hvor man ikke råber profit efter den, der skaber arbejdspladser og belønner den, der køber statsobligationer i stedet for at investere.
Hvor man ikke gør tilværelsen sur for dem, som vil stå tidligt op om morgenen og langt fornøjeligere for dem, der foretrækker at sove længe.

Lad os give håb til landmanden, som vil have malkekvæg.
Lad os give håb til maskinfabrikanten, som vil investere i en ny arbejdsplads.
Lad os give håb til den detailhandler, som stadig tvinges til at leve med statsmagtens stadigt voksende krav uden at have råd til det.
Lad os give håb til mureren, som vil bygge huse og fabrikker og stalde, men som ikke må få lov.
Sagen er jo, at Socialdemokratiet på mange områder først skaber en krise for siden at kunne løse den på en måde, som ikke
tjener samfundets men Socialdemokratiets ideologiske interesser.
Når der f.eks. i dag er ventelister i den sociale boligsektor er det jo ikke fordi alle pludselig drømmer om at bo i det samme Brøndby Strand, som det for et par år siden ikke var til at få lejet ud.
Også de unge vil gerne have et hjem, der kan kaldes deres eget, men det må de ikke få. Ikke efter Socialdemokratiets mening.
Så skræmmer man dem væk - med varsler om rentefradragets afskaffelse, højere lejeværdi, øgede ejendomsskatter, nye socialindkomstbegreber og alt det andet, som skal sørge for, at folk ikke tør gøre det, de gerne vil.
Med det resultat, at de ikke beder mureren bygge det hus, de gerne vil have.
Med det resultat, at de lader sig skrive op til den lejlighed i det sociale boligbyggeri, der ikke er det, de ønsker sig, men som er det, de kan overskue.
Med det resultat, at Socialdemokratiet med himmelvendte øjne kan sige, at nu må vi sandelig løse byggekrisen ved at gennemføre en byfornyelseslov, der er ekspropriation og ved at øge antallet af lejligheder i det sociale boligbyggeri, som der er kø til.
Lad os sige til den danske befolkning og især til de unge, at hvis der kommer et nyt politisk styre, vil der blive skabt ro om boligmarkedet.
Så kan de få det parcelhus, de gerne vil bo i, og så kan de tusinder inden for boligsektoren, som i dag går ledige, få noget at bestille.
Og lad os give håb til det flertal, som hverken vil have ØD med centrale fonde eller statsstyring på stadig flere områder, men som gerne selv vil tage ansvaret for deres tilværelse.
Lad os sige til dem, at hvis der kommer et nyt politisk styre, så skal statsmagtens rolle ikke øges men mindskes, så skal organisationernes rolle ikke øges men mindskes,

og så skal det ikke mere kunne være hip som hap, om man arbejder eller ikke arbejder.
Venstre vil ikke have love, der forbyder overarbejde, men love, som belønner dem, der har lyst til at yde en ekstra indsats til
gavn for sig selv, for deres familie og for landet.
Den krise, Danmark befinder sig i, løses ikke ved, at vi får flere sagsbehandlere i det offentlige og nulvækst for resten af pengene.
Resultatet af den politik vil være voksende skattetryk, faldende realløn, øget arbejdsløshed - et samfund, hvor det eneste vi bliver fælles om er den fælles fattigdom.
Krisen løser vi kun på én måde: Ved at vi giver Danmark lysten tilbage. Ved at vi arbejder mere, producerer mere, eksporterer mere. Ved at gøre den kage større, som går under navnet nationalprodukt.
Det kræver et nyt politisk styre, som skaber orden i den offentlige sektor og sikrer balance i forholdet mellem den offentlige sektor og den private.
Lad os give håb til den store majoritet i den offentlige sektor, som gerne vil passe de evnesvage, som gerne vil sortere posten og som gerne vil sørge for, at flyene kan lande i Kastrup.
Som gerne vil gøre en ordentlig indsats for en ordentlig betaling, men som hverken vil tages til indtægt af Anker Jørgensen eller lægges for had af Mogens Glistrup.
Som af egen erfaring ved, hvordan arbejdet kunne gøres hurtigere, rigtigere, mere effektivt - men som alt for ofte vikles ind i et net af regulativer og love og bekendtgørelser foruden et kollektivt pres, som tilsammen undergraver arbejdslyst og sund fornuft.
Der er tusinder og atter tusinder i den offentlige sektor, som hellere end gerne ville gøre et bedre stykke arbejde, end de gør i dag - om ellers de fik lov.
Venstre vil give dem lov.
Og hår de får lov, vil samfundet til gengæld kunne få råd til at sikre dem mod et stadigt voksende reallønsfald.
Lad os ved samme lejlighed give håb til de hundredtusinder, der er i den offentlige sektor uden at være offentligt ansat. Klienterne, som det hedder nu om dage, hvad enten klienterne så er på vuggestue eller plejehjem.
Socialdemokratiet har i mange år prædiket den tese, at alting var samfundets ansvar,

og at det aldrig kunne være den enkeltes skyld, hvis noget gik galt.
At det altid var den enkelte, der kunne stille krav til samfundet, og aldrig samfundet, der kunne stille krav til den enkelte.
Det er Venstre ikke enigt i. Det er efter Venstres opfattelse en tese, der fører til passivitet, til umyndiggørelse, til nederlag for den enkelte såvel som for samfundet.
Hvis der ikke stilles krav til én, hvis man ikke føler, at der er behov for ens indsats, så bliver alting meningsløst.
At stille krav er i virkeligheden at give håb.
Lad os stille krav til børnene. De skal have lige muligheder, men det betyder ikke, at de skal være ens.
Vi vil ikke lade, som om der ikke er forskel på den flittige
og den mindre flittige, på den begavede og mindre begavede.
Vi vil ikke i lighedens hellige navn udrydde hverken eksaminer eller konkurrencemomentet.
Vi er tilhængere af konkurrence. Vi mener, at konkurrence er et sundhedstegn.
Derimod vil vi gerne snobberiet til livs.
Det er ikke finere at være magister end sygeplejerske, ikke fornemmere at være stud. jur. end smedelærling. Derimod er det finere at være god til sit arbejd end ikke at være det.
Men man får ikke bedre jurister af at sænke standarden til studentereksamen, og man behøver ikke have taget studentereksamen for at blive en god smed.
Og lad os stille krav til de af de arbejdsløse, der ikke stiller krav til sig selv.
Det gør langt de fleste. Det viser alle arbejdsløshedsundersøgelser. Men systemet gør det ikke.
Efter systemet behøver man ikke tage et bestemt arbejde, selv om man får det tilbudt. Man kan sige nej.
Efter systemet er det samfundets pligt at skaffe én et job som det man er vant til og på det sted, hvor man har valgt at slå sig ned. Og hvis der ikke netop er det job på det sted, så
er det jo bare beklageligt.
Beklageligt for samfundet altså - men i sit perspektiv så sandelig mindst lige så beklageligt for den enkelte.
Venstre synes ikke, vi skal finde os i det, der er blevet kaldt paradoksproblemet -

d.v.s. at vi i en række tilfælde på samme tid har arbejdsløse og mangel på arbejdskraft.
Vi skal hjælpe der, hvor der er hjælp behov og måske hjælpe bedre, end vi gør i dag, men det må være hjælp til selvhjælp.
Til gengæld bør vi nok indskrænke hjælpen der, hvor hjælpen er mindre nødvendig eller hvor der måske rent ud er tale om misbrug.
Vi skal give håb til dem, som gerne vil selv. Vi skal give håb til dem, som føler, at de ikke har noget ud af at arbejde, at de på en måde er til nar, når de overvinder arbejdsløsheden og finder sig et job.
Det er både et spørgsmål om moral og om penge.
I kroner og øre drejer det sig om milliarder. Men først og fremmest er der den rigtige holdning i det, og det er nu engang holdningen, der afgør, om et samfund skal leve eller dø.
Vi skal give andre håb.
Vi skal gøre det klart, at når facit skal gøres op, er det ikke antallet af håndvaske, der afgør, om børnehaven er god eller dårlig, ikke højden til loftet, der afgør, om nærbutikken er af værdi for lokalsamfundet eller ej, ikke statistikken over pilleforbruget, der afgør, om opholdet på plejehjemmet er menneskeværdigt eller ej.
Jeg tror, vi i Venstre skal tale fornuft til det danske folk.
De fleste ved godt, hvordan det står til i det danske samfund.
De fleste ved godt, hvad der er rigtigt, og hvad der er galt. Hvad der fungerer, og hvad der ikke gør det.
De fleste vil gerne gøre en indsats, men mange føler sig forladte, isolerede, hjælpeløse.
Så er det egoismen sejrer. Lad mig skytte mit og efter mig syndfloden, bliver devisen.
Nogle er så velhavende, at de kan udnytte skattesystemet og finde smutveje i et system, der er så indviklet, at man skal
være specialuddannet for at finde rundt i det.
Nogle synes de er nødt til at have en dobbeltøkonomi - en hvid til hverdagsbrug og en sort til måneskinsarbejde.
Og så er der naturligvis de grupper, som bliver sorteper i spillet, og kommer til at betale mere end de burde.
Miseren er, at der bliver krævet så meget ind og bliver så lidt tilbage, at det føles

urimeligt og uretfærdigt - og er det.
Skattetrykket er 57 procent i år. Det bliver omkring 60 til næste år. Hvad det bliver i 1982 ved vel ikke engang Svend Jakobsen.
Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig, at hvis den udvikling fortsætter, så ender vi i lommepengesamfundet.
Det vil ikke alle beklage.
Det vil f.eks. ikke blive beklaget af en Ritt Bjerregaard, der taler og skriver om en fuldstændig ens indkomst og formuefordeling i samfundet som det absolutte mål.
Men nogle vil beklage det. Venstre vil. Venstre vil kæmpe for lavere skatter.
Det vil vi gøre af økonomiske grunde, men det vil vi også og måske især gøre af ideologiske grunde, for i virkeligheden er også skattens størrelse et spørgsmål om lighed under tvang eller frihed under ansvar.
Hvis vi skal give håb til den private sektor, og det skal vi, så må håbet først og fremmest bygge på, at vi får bragt orden på den offentlige sektor i alle dens forgreninger og med alle dens følgevirkninger.
Før det sker, får vi ikke afskaffet arbejdsløsheden og fordelt arbejdskraften til gavn for samfundet som helhed.
Før det sker får vi ikke kontrol over inflationen, ikke renten bragt ned, ikke foretaget de nødvendige investeringer, ikke øget eksporten, ikke bragt balance i handelen med udlandet, ikke standset devalueringens regelmæssighed.
Indtil det sker, sejler vi videre mod afgrunden, videre mod et samfund, der præges af selvopgivelse og fører til fælles fattigdom.
Det er måske ingen tilfældighed, at der siden vi var sammen sidst er opstået et nyt ord:
Danmarkisering.
Ordet bruges internationalt og beskriver det fænomen, at man på den ene side gerne vil have sikret sin frihed, at man godt vil forsvares, men at man på den anden side ikke vil betale for at sikre friheden, at man foretrækker at andre betaler forsvarsregningen, - og alle andre regninger med, for den sags skyld.
Danmarkisering. Det er vort ry i dag. Det er vort omdømme.
Lad os give håb til dem, som vil ændre det. Lad os give håb til dem, som føler sig skamfulde over det.
Lad os give dem inspiration og tro på fremtiden.

Frihed under ansvar, det er det, vi vil.

Jeg tror også det er det, et flertal vil.

Lad os gå ud at samle det flertal. Og lad os gøre det sammen efter dette landsmøde, som jeg hermed erklærer åbnet.